

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 23.167 van 18 februari 2009
in de zaak RvV XII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 12 december 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 4 november 2008 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 3 januari 2000 het Rijk is binnengekomen, diende op 14 december 2004 een asielverzoek in.

1.2. Op 6 januari 2005 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, in antwoord op het ingediende asielverzoek, een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend beroep

in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal).

1.3. De adjunct-Commissaris-generaal besliste op 10 oktober 2005 dat verder onderzoek noodzakelijk was.

1.4. Op 3 januari 2006 werd verzoeker als vluchteling erkend door de adjunct-Commissaris-generaal. Verzoeker werd ingevolge deze beslissing in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister.

1.5. Op 26 februari 2008 ging de adjunct-Commissaris-generaal over tot de intrekking van de vluchtelingenstatus van verzoeker.

1.6. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 4 november 2008 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 4 november 2008 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“(...) artikel 7, eerste lid, 2°; verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 van de wet bepaalde termijn van drie maanden.

De betrokkene werd op 03/01/2006 erkend als vluchteling door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen. Op datum van 26/02/2008 werd echter dit statuut ingetrokken door de Commissaris-generaal in toepassing van art. 57/6, 7° van de wet van 15/12/1980. Deze beslissing werd u ter kennis gegeven op datum van 10/07/2008.

Artikel 7, eerste lid, 3°: wordt door de Minister van Migratie- en asielbeleid of zijn gemachtigde geacht de openbare orde te kunnen schaden: De betrokkene heeft valse verklaringen afgelegd bij zijn asielverklaring. Hij werd dus erkend op basis van valse verklaringen (zie beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen tot intrekking van de erkenning, dd 26/02/2008). De Belgische rechtsorde werd dus verstoord door de afgifte van een machtiging tot verblijf, die manifest het gevolg is van fraude.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet. (...)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Ontvankelijkheid van het beroep.

2.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat in elk geval het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

2.2. Verweerder werpt in een tweede exceptie op dat verzoeker geen belang heeft bij het ingestelde beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en nietigverklaring van het betekende bevel het grondgebied te verlaten. Verweerder benadrukt dat een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel geen wijzigingen met zich meebrengt ten aanzien van de illegale verblijfssituatie van verzoeker en dat hij na een eventuele nietigverklaring verplicht is om hem een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

De Raad merkt op dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de rechtstoestand van verzoeker, in casu, beïnvloedt en dat verweerder niet aantoont op welke

grond hij verplicht zou zijn om, na een eventuele vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, over te gaan tot het afleveren van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten.

De exceptie wordt verworpen.

3. Gegrondheid van het beroep.

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 3°; 18; 21 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 116 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981).

3.1.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat verzoeker zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Daarnaast moet worden opgemerkt dat de formele motiveringsplicht niet tot gevolg heeft dat uit de motieven van een beslissing dient te blijken dat het bestuur rekening heeft gehouden met de gezinssituatie van een vreemdeling.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.1.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 7, 18 en 21 van de Vreemdelingenwet voert verzoeker aan dat hij, op het ogenblik dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nam, nog steeds in het bezit was van een verblijfstitel van vijf jaar zodat niet kan gesteld worden dat hij langer dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn in het Rijk verbleef.

Er dient evenwel te worden gesteld dat niet blijkt dat verzoeker een vreemdeling is die tot een vestiging werd gemachtigd op grond van artikel 14 van de Vreemdelingenwet of de status van langdurig ingezetene heeft verworven op grond van artikel 15bis van de Vreemdelingenwet, zodat verzoeker zich niet dienstig op de bepalingen van artikel 18 van dezelfde wet kan beroepen. Nu verzoeker niet werd onderworpen aan een ministerieel besluit tot terugwijzing of een koninklijk besluit tot uitzetting kan hij evenmin artikel 21 van de Vreemdelingenwet dienstig invoeren.

Uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoeker slechts tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten ingevolge zijn erkenning als vluchteling. Het staat verder niet ter discussie dat de adjunct-Commissaris-generaal overging tot de intrekking van de hoedanigheid van vluchteling van verzoeker en dat tegen deze beslissing geen beroep werd ingesteld zodat deze beslissing definitief is. Gelet op de intrekking van de hoedanigheid van vluchteling kon het bestuur, gezien de uitdrukkelijke bepaling van artikel 49, § 3, van de

Vreemdelingenwet, overgaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en zonder artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet te schenden oordelen dat verzoeker zich niet langer kon beroepen op het verblijfsrecht dat voortvloeide uit zijn erkenning als vluchteling en derhalve motiveren dat verzoeker langer in het Rijk verbleef dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn.

3.1.3. Verzoeker kan ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat artikel 116 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 geschonden werd omdat hem geen bijlage 37 werd betekend en er dus geen beslissing tot intrekking van zijn verblijf is geweest. Artikel 116 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 luidt immers als volgt:

“Iedere afgenomen vergunning of ieder afgenomen document wordt onmiddellijk vervangen door een attest overeenkomstig het model van bijlage 37.

Het vorige lid is niet van toepassing in het geval voorzien in artikel 35, eerste lid, of indien een beslissing tot teruggrijving wordt betekend.”

Artikel 35 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bepaalt:

“De verblijfs- of de vestigingsvergunning EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene of enig ander Belgisch verblijfsdocument wordt ontnomen aan de vreemdeling aan wie kennis wordt gegeven van een maatregel tot verwijdering van het grondgebied.”

Op basis van de gezamenlijke lezing van de artikelen 35 en 116, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en daar aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, moet worden besloten dat hem geen bijlage 37 diende te worden ter kennis gebracht. Uit het aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten blijkt verder voldoende duidelijk waarom zijn verblijfsrecht werd beëindigd, zodat geen afzonderlijke beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht vereist was.

3.1.4. In de mate dat verzoeker aangeeft dat het tweede motief dat de bestreden beslissing onderbouwt niet deugdelijk is en stelt dat hij door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde niet heeft geschaad, merkt de Raad op dat het eerste motief volstaat om de bestreden beslissing te schragen en dat kritiek op een overtollig motief niet tot de nietigverklaring van de bestreden akte kan leiden

3.1.5. Verzoeker lijkt, in zijn eerste middel, ook nog een schending van de materiële motiveringsplicht te willen aanvoeren.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker maakt, door er louter op te wijzen dat hij samenwoont met een Nederlandse vrouw en haar kind, niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid beschikt.

Evenmin kan op basis van verzoekers beweringen vastgesteld worden dat het evenredigheidsbeginsel miskend werd.

3.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8, eerste lid, van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de zorgvuldigheidsplicht en het evenredigheidsbeginsel. Hij stelt tevens dat een manifeste appreciatiefout werd begaan. Verzoeker benadrukt dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij voor onbepaalde termijn gescheiden wordt van zijn Nederlands kind. Hij stelt dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ, 25 juli 2002, C-459/99, BRAX) het belang blijkt dat de gemeenschapswetgever aan de bescherming van het gezinsleven heeft toegekend en licht toe dat een bevel om het grondgebied te verlaten onevenredig en daarom verboden is indien de onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat, het bewijs kan leveren van zijn identiteit en zijn huwelijksband en uit niets blijkt dat hij een gevaar is voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid in de zin van richtlijn 68/360 en artikel 8 van de richtlijn 73/147. Hij betoogt dat, in casu, naar analogie met deze rechtspraak dient geredeneerd te worden voor een vreemdeling die ouder is van Belgische of Europese kinderen met wie hij nauwe banden heeft.

De Raad herinnert er aan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg blijkt tevens dat uit artikel 8 van het EVRM ook positieve verplichtingen voor de Staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het gezinsleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving dient gesteld te worden dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Uit artikel 8 van het EVRM kan geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van echtparen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. Vande Lanotte en Y. Haec (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem verhinderen om met de personen met wie hij beweert een gezin te vormen in zijn land van herkomst te verblijven. Verzoeker, die op onwettige wijze het Rijk binnenkwam en enkel een asielaanvraag indiende, wist of behoorde trouwens te weten dat hij niet op legale wijze in België kon verblijven indien hij niet als vluchteling werd erkend (EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk). Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat zijn beweerde particuliere belangen dienen te primeren op het door het bestuur nagestreefde algemeen belang dat er in bestaat de migratiestromen te kanaliseren en te controleren met het oog op de bescherming van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Er dient voorts op gewezen te worden dat de bestreden beslissing, die een uitdrukkelijke wettelijke basis heeft, niet uitsluit dat verzoeker, gelet op de relatie die hij stelt te hebben met een Nederlandse vrouw en rekening houdend met het gemeenschapsrecht, aantoonde dat hij voldoet aan de voorwaarden om tot een verblijf toegelaten te worden. Het feit dat verzoeker in gebreke bleef om op dit vlak initiatieven te nemen en de nodige bewijsstukken over te maken, kan het bestuur niet ten kwade geduid worden. Een tijdelijke verwijdering, om het motief dat een vreemdeling niet in het bezit is van de vereiste

documenten, is trouwens geenszins strijdig met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 8 van het EVRM of van enig beginsel van behoorlijk bestuur aan.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3. Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.